

Ποῦ σὺν πρώτῃ θὰ ρεμβάσω;
 ποῦ θ' ἀπώσω τῆς ἀρβύρας;
 ποῦ θὰ πρῶξ' ἀνὰ διαβάσω
 σὺν καὶ πρὶν ἡμερησίαις;

Τώρα θέατρο θὰ γίνῃ, Περικλέτο μου, κ' αὐτὸ...
 εἰ μὲς ἴτανε γραφτὸ
 τώρα πῆγαινε καλιὰ σου,
 τώρα τράβα τὰ μαλλιὰ σου.

Ἐκεῖ πῆξ δὲν θὰ σπουδάξῃς,
 μόνο θὰ διασκεδάξῃς
 μὲ τοὺς Κινηματογράφους.

Μήτε θὰ κυττῆς μὲ φίλους
 τόσους γενικούς δακτύλους
 καὶ φρικτοὺς μηχανογράφους.

Ἄμμ' ἢ δόλαις Γερουσίαις
 ποῦ θὰ πᾶνε, φουκαριὰ;
 ποῦ θὰ κάνουνε θυσίαις
 αἰ κουδένταις καὶ νερά;

Περικλέτο, δὲν βασιθὴ
 νὰ τὸ βλέπω σφαλιστό.
 Περικλῆ μηδαμινέ,
 ποδοχῆς γλώσσα κουκουσοῦρα,
 δὲν μπορῶ αἰ ἔξασοῦρα
 νὰ κυτῶ τὸν καρσινέ,
 ὅπου θάβγαξε καὶ νέας εἰς τὸ μέλλον Γερουσίας
 εὐραβοῦς νεροποσίας.

Περικλῆ, εἰ θὰ γενοῦμε;
 ποῦ θὰ πᾶμε νὰ περνοῦμε
 τὴν ἡμέρα, τὴν βραδεῖά μας;

Μὰς τὸ κλείσανε, περνοῦστοι...
 μὲ τὸ κλείσιμό του τοῦτο
 λές πῶς κλείνει κ' ἡ καρδιά μας.

Ποτέ μου δὲν ἐπίστευα νὰ κἀνῃ φαλιμέντο,
 μὰ τώρα κλάψε το καὶ σὺ
 μὲ μία θλίψη παρισσή...
 μὴ ληρομῆς; πῶς τῆχαμε σὺν ἄλλο Παρλαμέντο.

Καὶ μέσα στὸν Γενάρη, καὶ μέσα στὸν Ἰούλιο
 τῶχα σὺν Κοινοβόλιο.
 Σὺν τὴν Βουλῆ τὴν Ἄνω τὸ νόμισα πῶς ἦτο,
 κ' ἔδ', εἰ δὲν συζήτεσάν' ἐπὶν Κάτω, Περικλέτο,
 μέσα στοῦ Ζαχαράτου σαρῆς ἐσὺ ζήτατο
 μὲ ντόμινο, μὲ σκάκι, καὶ μὲ νεράκι σκάτο.

Καὶ τώρα ποῦ θὰ τρέχῃς μὲ στέμα κεχηνός
 γὰ νὰ σοῦ λέν εἰδησίαις
 ὅταν συμβαίη κρίσις
 ἢ μέγα γεγονός;

Π. — Καὶ τώρα τὰ κεφάλια μας στοὺς τοίχους ἄς κτυπήμα,
 καὶ τώρα εἰ θὰ κάνομε, καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶμε
 γὰ τὴν Ἐθνουσίλειαν κ' ἐμεῖς νὰ συζητήσωμε
 καὶ πῶς νὰ πατήσωμε;

Τὶ παράδοξος καιροί!...
 παρανόλημα πυρὸς
 καὶ τὸ Τσεραγῶν Σερῶ.

Φίδες κ' ἑλάνο πυρπολεῖ,
 ποῦ καθόντες, Φασουλή,
 θλίβεται νὰ τὸ τῆρῃ.

Κ' οἱ προσηλίτες μας γείτονες ἔχουν τὸ ροικιό μας,
 ἐπὶ τὸ Παλάτι τὸν μαζὶ μὲ τὸ βικιό μας.
 Ἐκάθηκε τὸ Τσεραγῶν, τὸ ἔξακουσμένο κίριο,
 εὖς τῶχαν Βουλευτήριο.

Φωτῆς Βουλευτηρίου καὶ χαλασμός Κυρίου.

Π. — Ἐκάθηκε τὸ Τσεραγῶν, τὸν Τούρκων ἢ Βουλῆ,
 κ' ἄλλο δὲν ὑπολείπεται, καθήμε Φασουλή,
 παρὰ κ' ἐκείνη τὸν Ρωμηθὸν ἢ πρῆτὴν λιμαδόρα
 φωτῆ καὶ νὰ πιάσῃ τώρα.

Ἰδοῦ... τὴν βλέπω... καίγετα,
 σὺν ροκανίῳ φλέγεται
 κ' ἔξαφνα πυρπολεῖται,
 καὶ τρέχουν αἰ πολλοί.

Πῶρ φλέγει καθαυτήριον
 κ' αὐτὸ τὸ Βουλευτήριον,
 καὶ φάλλετ' ἐμβατήρια,
 παϊκῆνας, κνητήρια.

Ἐλλήνων παῖδες σπαύσατε,
 καὶ φάλλοντες ἱππασατε
 αἰ πυρηνόους ἱπποῦς.

Ἐπήρε φένο κ' ἢ Βουλῆ
 καὶ παῖς τόσα νὰ λαλή
 Πυθίας λάλου τρίπους.

Διπρηλατοῦν πυρφολεκτικὸς Φαίθοντες
 καὶ τρέχουν ποταμοὶ Πυρπολεψέθοντες,
 καὶ φλέγεται ἕνας χώρος ἱερὸς,
 ποῦ στρατιῶν ἐστὶ γὰρ ρητόριον,
 γλώσσαίς μετακρίονται πυρὸς
 καὶ γλώσσας κατατράγουσαν βουλευτήριον.

Πῶς δολιχῆς ἐστὶς ἐράσεις τὸν μῆνα
 φωτῆ τὸ Βουλευτήριο νὰ πιάσῃ...
 μὲ σῶσατε τοὺλάχιστον ἐκεῖνα
 τὰ πρόαινα τὰ τοῦχθ τοῦ Θανάση.

Βλέπω μὲς ἐπὶν ἀνέλιπτη φωτῆ
 καρθὸν ν' ἀποταρῶνται λιμπερία,
 βλέπω ν' ἀποταρῶνται χωρητῆ
 καὶ ζῆχαρης νὰ λρόνουνε κίαινα.

Κ' ἄκουσ' τὸν Θανάση νὰ φωνάξῃ:
 τοὺλάχιστον ἄς σῶσω τ' ἀπαροίτητα...
 ἐκεῖνα νὰ σῶθῶν, καὶ δὲν μὲ νοιάζει
 ἂν μοῦ καθόνε τᾶλλα τὰ μελέτητα.

Θρηθὸ μὲ τὸν Δοκρὸ τὸν ἀπυθῆ
 γὰ τὸν νομοσχεδίαν τὴν Σημία,
 κ' οἱ βουλευτῆρες φέγουσιν αἰ πτωχὰ
 χωρὶς ἀποζημίωσι καμμία.

Και μείζονες κι' ελάσσονες άντάμα
μοιρολογούν κι' αρχίζουν το αλάμμα,
και λένε 'στην καρμένη την πατρίδα:
πως χάσαμε σ' αυτήν την καταγλιδα
το κίντρον των ελπίδων και τόν φάρον,
το φώητρον το μόνον των βαρβάρων.

Και βλέπω του πυρός τον καταρράκτη
ν' άφρίζη κατακόκκινος εμπρός μου,
και μερικά μαζεύουνε την στάκτη
'στα μάτια νά την ρίξουνε του κόσμου.

Γυρεύουν νάβρουν μέρος γιά Βουλή,
άλλα δέν βρίσκουν τίποτο, Φασουλή.
Κι' εδω κι' εκεί πτωχεία κι' άθλιότης,
και τότε με τ'άλλα σχέδιά του
καθένας βουληφόρος πατριώτης
πηγαίνει και κτυπά' στού Ζαχαράτου.

Κι' άκούει το μαντάτο το φρονιό
πως ήλαισε κι' έκεινο κατ'αυτάς,
και τότε πάνε σ' άλλο τόνοικό,
άλλα κι' εκεί δέν θέλουν βουλευτάς.

Και τότε πάνε κάτω σ'τά Χανταία,
οδ μην κι' εκεί δέν έχουν άπαρτία,
κι' άφίνει κι' ό Κορφήτης τα ποπάδια του
και πάει νά φροντίση γιά τ'άλλα του.

Δέν ξέρουν, άδελφέ μου, ποδ νά πάνε
αυτοί, ποδ τόν λαόν άνακουφίσουν,
κι' άπηλιπομάγει φεύγουν και σκορπάνε,
και μήτε τάπαράτητα ψηφίζουν.

'Υλας έκρηκτικαίς πολύ τρομακτικαίς.

Τι' σ' ημεία φοβερή!
πανταχού πυρών πυρά,
και μαζί με τ' άξερά
καίγονται και τ' άχλωρά.

'Όπου κι' άν στραφούν τα μάτια
βλέπεις πόρνα Παλάτια,
Κάημε και τ' όικό μας,
μέ και το γειτονικό μας,
κλείνει και του Ζαχαράτου
μέ τ' άροσέρά νερά του.

Τώρα φλέγονται ποδ λές
και Παλάτια και Βουλαίς,
κλείνουνε και καφενδές.

Και τ'ά στήθη των κτυπάνε
και δέν ξέρουν ποδ νά πάνε
δερποτάι κουνενδές.

Κι' ήλθε κρίσιμος ήμέρα
κι' ήτο σοβαρά άευτέρα.
Κι' άν τ'ά μέρα τών πολλών
και μεγάλων γεγονότων
έγιν έκρηξις όλών,
και τήν πρώτην τών Βουλών
συνεκλόνησε με κρίτρον.